Huultani purren taistelin kyyneleitä vastaan katsellessani samaa näkyä kuin niin monta kertaa aiemminkin. Katsoin kuinka veitsi leikkasi ranteen ohuen ihon päästäen ruosteenkatkuisen veren virtaamaan; jättämään punaisia juovia käteeni. Päivä kelautui mielessäni; isän ja äidin tappelut huoltajuudesta aamulla, häviäminen koulutappelussa, päiväkirjan katoaminen. Jälleen liikaa tuskaa yhdelle päivälle. Yhtäkkiä vedin puukon pois haavalta; aloin hieman pelätä. Olin tuntenut tavallista terävämpää kipua; viilsinkö tällä kertaa liian syvälle? Mutta hetken kuluttua tuttuun tapaan veri hyytyi haavan päälle jättäen jälkeensä ruman jäljen. Oliko tällä kertaa liipannut liian läheltä? kysyin itseltäni pestessäni veistä vessassa. Ei, ei vielä, totesin vastauksen itselleni. Tuttuun tapaan käärin harson kädelleni ja vedin hihan alas. Lähtiessäni vessasta katsahdin vielä peiliin; näytti siltä kuin olisin viimeisen vartin aikana vanhentunut kymmeniä vuosia. Kolea syystuuli puski vastaan oppilaiden tunkeutuessa ovista ulos välitunnille. Kädet farkkujen taskuissa, kuulokkeet korvilla ja huppu päässä ei kukaan aikuinen olisi erottanut minua tavallisesta teinistä. Mutta ikätoverini tiesivät mitä aioin. Samaa reittiä kuin aiemmatkin vuodet kävelin opettajien parkkipaikalle. Väkeä oli jo kerääntynytkin paikalle ringiksi, ja tapani mukaan kävelin ringin keskelle. Kuin halvassa jenkkiläisessä lukioleffassa, huomasin ajattelevani. -Kuka tänään?! huusin kysymyksen väkijoukkoon. Joukosta änkeytyi esiin pitkä, hieman itseäni vanhempi poika nahkatakissa ja aurinkolaseissa. -No siinähän on oikein kunnon Edward Cullen, sanoin puolikas hymy kasvoillani. Tuuli leyhytti hiuksiani, niin myös hänen. Pieni hymyntapainen, ja hän sanoi: -Saat anteeksi. Hän otti huolellisesti aurinkolasit pois kasvoiltaan, ja laittoi ne taskuunsa. Varoittamatta hän alkoi juosta kohti, yleisö huusi suosikkinsa nimeä. Osa huusi Wendya, osa Connoria. Väistin nopeasti hänen nyrkissä olevan kätensä, iskin itse häntä kohti leukaa, mutta hän sai otteen molemmista käsistäni. -Au! Huusin hänen painaessaan kätensä vasten vasenta rannettani. Huonosti parantunut viiltoni aukesi siteen sisällä, ja punainen veri tahrasi nopeasti myös sinertävän hupparini hihan. Kuin järkyttyneenä Connor päästi minusta irti. -En aio tapella loukkaantuneen kanssa, hän sanoi ykskantaan, otti terveestä kädestäni kiinni ja alkoi vetää. -Hei, päästä irti! Sihahdin hampaideni lomasta. Ihmisrinki alkoi hajaantua takanamme. -Mistä haava tuli? Connor kysyi kuiskaten ja vilkaisten veren tahraamaa hihaani. -Kotitaloustunnilla, annoin saman vastauksen kuin joka kerta kun joku kysyi. Connor avasi terveydenhoitajan aulan oven, ja koputti yhteen aulan neljästä ovesta. Pian summeri soi, ja pääsimme sisään. -Hei, miten voin auttaa? Kysyi terveydenhoitaja samalla tiiraillen lasiensa yli hihaani. -No eiköhän se ole aika selvää? äyskähti Connor. -Pärjäätkö? hän jatkoi kysyen minulta. Melkein unohdin vastata katsoessani hänen silmiinsä, jotka tuntuivat kätkevän kokonaisen avaruuden sisälleen. -J-joo, sanoin hetken kuluttua. Niin Connor lähti. Terveydenhoitajalle selitin, kuinka kotitaloustunnilla olin vahingossa lipsauttanut veitsen ranteeseeni. Niinpä sain haavaan puhdistuksen ja painesiteen. Näin Connorin loppupäivästä moottoripyöränsä luona. En sanonut hänelle sanaakaan. En, vaikka jotain oli herännyt sisälläni kun olin katsellut hänen silmiinsä. En, vaikka mieleni suorastaan kirkui hänen nimeään. Se katse puhdisti minut. Elämästäni ei tullut täydellistä, mutta parempaa. Viiltelyäkin parempaa huumetta minulle oli hänen ajattelemisensa. Vielä jonain päivänä uskallan, se on varma, vakuutin itselleni. Tätä tilaisuutta en päästäisi käsistäni.